

HỒI THỨ CHÍN MƯỜI HAI

ĐỒNG MỔ ÉP NHÀ SƯ PHÁ GIỚI

Tối hôm ấy Đồng Mổ nặng lời thoá mạ Vô Nhai Tử và Lý Thu Thủy, không kiêng dè bất cứ một danh từ đê tiện thô tục nào.

Hư Trúc tai nghe mụ chửi rửa cực kỳ độc ác khiến cho nhà sư lúc bấy giờ nghĩ đến điều nhân quả theo thuyết nhà Phật nên thương hại mụ hơn là căm hận. Hư Trúc muốn mở lời khuyên can Đồng Mổ nhưng miệng lưỡi vụng về nên lại thôi.

Hôm sau Thiên Sơn Đồng Mổ lại truyền thụ cho Hư Trúc khẩu quyết về chưởng pháp thứ hai.

Đến buổi chiều ngày thứ năm, trên đường thẳng tiến bỗng thấy phía trước có khói lửa trù mật, thì hai người đã trước một toà thành lớn.

Đồng Mổ nói:

- Đây là Linh Châu, thành đô nước Tây Hạ, ngươi còn mấy cái khẩu quyết về phép "cầm nã" chưa thuộc hết. Vậy đêm nay tạm trú ở ngoài phía Tây thành Linh Châu, để mai sáng chúng ta còn phải đi luôn hơn hai trăm dặm nữa rồi mới quay trở lại Linh Châu được.

Hư Trúc ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao chúng ta không thẳng đến Linh Châu mà phải đi thêm mấy trăm dặm nữa?

Đồng Mổ đáp:

- Đương nhiên là chúng ta phải đến Linh Châu, nếu không thì sao gọi là vào sâu hiểm địa được?

Lại qua một ngày nữa, Hư Trúc đã thuộc lòng những khẩu quyết về sáu chiêu "Thiên Sơn chiết mai thủ".

Đồng Mổ nhân lúc ở ngoài cánh đồng rộng, truyền thụ cho Hư Trúc về cách áp dụng những khẩu quyết đó. Vì mụ bị đứt một chân nên phải ngồi bệt xuống đất để chỉ điểm những chiêu thức cho Hư Trúc.

Môn "Thiên Sơn chiết mai thủ" tuy chỉ có sáu chiêu nhưng nó bao hàm những tinh túy về võ học của phái Tiêu Dao. Trong chưởng pháp và phép cầm nã lại bao gồm cả kiếm pháp, đao pháp, tiên pháp, chưởng pháp, trảo pháp và thủ pháp cùng là những tuyệt chiêu để sử dụng binh khí. Vì môn này biến hoá thâm diệu rất là phức tạp nên Hư Trúc không thể trong một lúc học nhiều quá được.

Thiên Sơn Đồng Mổ nói:

- Môn "Thiên Sơn chiết mai thủ" này của ta vĩnh viễn không ai học được hoàn toàn. Sau này nội công ngươi càng cao thì ngươi biết càng rộng. Bất luận là những chiêu thức võ công nào trong thiên hạ, ngươi chỉ dùng sáu chiêu "chiết mai thủ" là có thể hoá giải được hết. Điều cần nhất là phải học cho kỹ. Khẩu quyết thì ngươi đã thuộc lòng cả rồi. Từ nay trở đi, đạt tới trình độ nào là tùy ở ngươi đấy.

Hư Trúc nói:

- Sở dĩ tiểu tăng mà học môn "Thiên Sơn chiết mai thủ" cũng chỉ vì lý do bảo vệ cho tiền bối mà thôi.

Thiên Sơn Đồng Mỗ để ý dòm ngó hết mé tả qua mé hữu của Hư Trúc, tựa hồ như nhìn xem một quái vật gì ít thấy ở trên đời. Nét mặt mụ ra chiều kinh dị. Hồi lâu mụ mới thở dài nói:

- Phép "Thiên Sơn chiết mai thủ" của ta so với võ công phái Thiếu Lâm còn cao thâm ảo diệu hơn. Vậy người hãy cố gắng học tập và ghi nhớ những khẩu quyết mà ta đã dạy, sau này người sẽ trở thành vô địch thiên hạ. Người cứ khư khư giữ lấy phái Thiếu Lâm thì chẳng khác gì bỏ viên ngọc quý để giữ lấy một mảnh ngói tầm thường. Thật là ngu dốt hết chỗ nói! Ta cũng biết rằng người khó mà quên hẳn nguồn gốc được. Vậy người hãy nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, chờ cho trời tối sẽ vào thành Linh Châu.

Vào khoảng canh hai đêm hôm ấy, Đồng Mỗ bảo Hư Trúc cõng mình lên vai, chạy thẳng tới thành Linh Châu. Đến nơi, nhà sư liền nhảy qua vòng thành vào đến chân tường từ từ hạ mình xuống. Trong thành và ngoài thành cuộc phòng bị rất là nghiêm mật, từng đội kỵ binh thiết giáp cầm đuốc giơ cao lên đi lại tuần tiễu. Quân đội nước Tây Hạ binh cường mã tráng, uy thế cực thịnh.

Hư Trúc tuy kiến thức hẹp hòi nhưng chuyến này y ra khỏi chùa xuống núi, dọc đường đã gặp quân Tống nhan nhản, nhưng so với quân đội Tây Hạ thì thấy còn kém xa. Đồng Mỗ nói nhỏ chỉ điểm cho nhà sư, bảo y đi sát vào chân tường cao chạy thẳng về phía tây bắc.

Hư Trúc đi chùng được hơn ba dặm, bỗng thấy lâu cao ngất trời. Sau toà lâu này, nhà cửa san sát và cách kiến trúc cực kỳ hùng vĩ. Trên nóc nhà ánh sáng chói lọi vì mái nhà toàn lợp bằng ngói thuỷ tinh.

Hư Trúc thấy những nóc toà nhà này cũng tương tự như những nhà trong khu vực chùa Thiếu Lâm nhưng còn rực rỡ xa hoa hơn nhiều. Y khẽ lên tiếng:

- A di đà Phật! Nơi đây dường như cũng là một ngôi chùa lớn?

Đồng Mỗ không nhịn được phải bật cười nói:

- Tiểu hoà thượng thật chẳng biết gì. Đây là hoàng cung nước Tây Hạ chứ có phải chùa chiền nào đâu.

Hư Trúc giật mình đánh thót một cái hỏi:

- Đây là hoàng cung ư? Chúng ta vào làm chi?

Đồng Mỗ đáp bằng một giọng ồm ờ:

- Để nhờ đức Hoàng đế che chở cho. Con mụ Lý Thu Thuỷ không tìm thấy thi thể ta, biết ta chưa chết, chắc hẳn sẽ sục tìm khắp nơi. Trong vòng hai mươi dặm vuông, chắc chỉ có một nơi hẳn không sục tìm đến tức là nhà hẳn.

Hư Trúc nói:

- Tiên bối thiệt là người thông minh diệu kế. Chúng ta có chỗ tạm trú được một ngày là công lực tiên bối lại tăng thêm được một năm. Vậy chúng ta cứ vào trong nhà Lý Thu Thuỷ mà ẩn.

Đồng Mỗ đáp:

- Thì nhà y ở đây chứ đâu. Người phải cẩn thận, có người đi tới đó!

Hư Trúc chùn người lại nấp vào góc tường. Bỗng thấy bốn bóng người từ mé Đông đi lại. Lúc tám người gặp nhau, họ khẽ vỗ tay một cái rồi quay trở lại.

Thân pháp tám người này rất mau lẹ, chắc chắn võ công họ không phải hạng tầm thường.

Đồng Mỗ nói:

- Bọn ngự tiên thị vệ đi khỏi rồi, người mau mau nhảy vào phía trong bức tường này. Chỉ lát sau lại có bọn tuần tiễu khác đến ngay đây.

Hư Trúc thấy khí thế quân mã oai nghiêm thì không khỏi khiếp sợ, run run nói:
- Trong hoàng cung này có rất nhiều tay cao thủ, không chừng bọn họ phát giác ra chúng ta vào đây rồi. Thiệt là nguy hiểm! Chúng ta có nên vào nhà Lý Thu Thuỷ nữa hay không?

Đồng Mỗ tức giận nói:

- Ta đã bảo đây là nhà Lý Thu Thuỷ rồi mà!

Hư Trúc hỏi:

- Sao lúc này tiên bối lại bảo đây là hoàng cung?

Đồng Mỗ đáp:

- Ngốc hoà thượng! Con tiện nhân đó là Hoàng thái phi thì nhà hấn ở trong hoàng cung này chứ còn ở đâu nữa?

Hư Trúc không bao giờ ngờ tới Lý Thu Thuỷ lại là Hoàng thái phi nước Tây Hạ. Nhà sư còn đang ngờ ngẩn thì lại thấy bốn bóng người từ phía Bắc đi tới. Chờ cho bọn này đi qua Hư Trúc nói:

- Tiên...

Nhà sư vừa mới nói ra được một chữ "tiên" thì Đồng Mỗ đã giơ tay ra bịt miệng y. Nhà sư còn đang ngờ ngác, bỗng thấy sau bức tường cao lại có bốn bóng người lặng lẽ đi tới. Bốn bóng người xuất hiện một cách đột ngột không ai ngờ bọn họ lại nấp trong bóng tối.

Bốn người đi khỏi rồi Đồng Mỗ lại vỗ lưng Hư Trúc nói:

- Đi vào con đường nhỏ này!

Hư Trúc thấy mười sáu người đi tuần vừa rồi, thì biết rằng mình đang ở chỗ cực kỳ nguy hiểm. Nếu không có Đồng Mỗ chỉ điểm tất đã bị bọn họ phát giác ra rồi. Bây giờ nhà sư không nghĩ ngợi gì nữa, nhất nhất tuân theo lời Đồng Mỗ, công mụ đi vào đường hẻm. Hai bên đường hẻm đều có tường cao. Thực ra đây chỉ là một hẻm nhỏ giữa hai toà lâu đài. Hai người đi qua con đường nhỏ hẹp thì một đến khóm mấu đơn, liền nấp vào đó một lúc

để chờ cho tám tên ngự tiền thị vệ đi khỏi rồi lập tức xuyên qua một hòn non bộ lớn. Hòn non bộ này lối đi góc gác dẫn về phía Bắc, dài có đến năm sáu chục trượng. Hư Trúc nghe lời Đồng Mỗ chỉ điểm, mỗi lần chỉ đi được mấy trượng rồi dừng bước lại một lúc. Mà lạ thay, mỗi lần Hư Trúc dừng lại đều thấy bọn ngự tiền thị vệ đi tuần qua đó, tựa hồ Đồng Mỗ chỉ huy đám ngự tiền thị vệ này vậy. Chúng đi tuần những đâu, vào giờ nào mù đều biết hết, không sai chút nào.

Hư Trúc lúc ẩn lúc hiện đi như vậy chừng độ nửa giờ thì đến một khu, bốn mặt toàn là những gian nhà thấp bé hủ lậu. Từ đây không thấy bọn thị vệ xuất hiện nữa.

Đồng Mỗ trở căn nhà đá lớn ở về mé tả phía trước nói:

- Vào đây!

Hư Trúc thấy trước căn nhà đá này là một khoảng đất trống khá rộng. ánh trăng chiếu xuống sáng tỏ, mà chung quanh chẳng có chỗ nào ẩn núp được. Hư Trúc liền hít mạnh một hơi chân khí rồi tung người nhảy về phía trước thì thấy một tòa nhà đá, xây bằng những phiến đá vuông đến năm thước, dày vô cùng. Cửa toà thạch thất này là tám cây tùng đảo vuông để khít liền vào nhau.

Đồng Mỗ nói:

- Mau mau kéo cửa lớn mà vào trong đó đi!

Hư Trúc ngập ngừng hỏi:

- Lý Thu Thuỷ ở đây ư?

Đồng Mỗ đáp:

- Không phải! Kéo cửa vào đi!

Hư Trúc nắm lấy cái vòng sắt đóng vào cửa kéo chệch ra một bên. Cửa mở ra, bên trong lại còn một tầng cửa nữa. Hơi lạnh bốc ra không khác tiết trọng đông. Lúc này đang tháng ba. Trên đỉnh núi cao tuy còn tuyết đọng, nhưng dưới đất thì đã băng rữa tuyết tan, trăm hoa đua nở trông tựa gấm thêu. Thế mà tầng cửa trong này vẫn còn đóng lại từng mảng băng to lớn.

Đồng Mỗ nói:

- Đẩy cửa vào trong!

Hư Trúc đưa tay đẩy. Cánh cửa từ từ mở ra, mới mở chừng một thước thì một luồng khí lạnh đã xông thẳng vào mặt. Hư Trúc nội công thâm hậu, nên không sợ rét. Mấy bữa trước đây y ở trên đỉnh núi cao đây tuyết đọng cũng chẳng biết rét mướt là gì. Nhưng lần này luồng khí lạnh xông ra một cách đột ngột, y phải run lên bần bật. Hư Trúc đẩy cánh cửa mở rộng thêm ra thì thấy bên trong chất đầy những bao vải đựng gạo cao lên đến nóc, tựa hồ như một kho lương. Mé tả có lối đi vào.

Nhà sư rất lấy làm kỳ, hỏi:

- Sao kho lương này lại lạnh đến thế?

Đồng Mỗ cười nói:

- Đóng cửa lại đi! Chúng ta vào được trong kho nước đá này là không việc gì rồi!

Hư Trúc ngạc nhiên hỏi:

- Đây là kho nước đá chứ không phải kho lương ư?

Nhà sư vừa nói vừa đóng hai cánh cửa lại.

Đồng Mỗ vui vẻ nói:

- Người vào mà coi!

Cánh cửa đóng lại rồi, trong kho tối mù mịt, giơ bàn tay không trông rõ ngón. Hư Trúc mò mẫm đi về mé tả. Càng vào sâu khí lạnh lại càng ghê gớm. Tay trái Hư Trúc đưa ra chạm vào một phiến đá vừa lạnh vừa cứng, biết ngay là một khối nước đá. Trong lúc Hư Trúc đang lấy làm quái dị thì Đồng Mỗ bật lửa lên, y trông thấy một cảnh lạ là bốn mặt toàn là những khối nước đá lớn vuông vắn như những viên gạch to. ánh lửa lập loè chiếu vào những khối băng lúc xanh lúc vàng, trông thật là mỹ ảo.

Đồng Mỗ nói:

- Vào nữa đi.

Lúc này mục đã đứng xuống rồi. Mục lấy tay vịn vào những tảng nước đá rõ rồi một chân hữu nhảy lò cò đi trước. Đi quanh mấy khúc thì đến một góc nhà có một cửa động lớn thông xuống dưới đường hầm.

Hư Trúc đi theo mục, thấy cửa động có từng bậc đá đi xuống. Đi hết bậc đá thì tới một gian nhà lớn cũng chứa nước đá.

Đồng Mỗ nói:

- Kho nước đá này chắc còn một tầng nữa.

Quả nhiên bên dưới tầng thứ hai lại còn một gian nhà đá lớn nữa và cũng chứa đầy những khối nước đá.

Đồng Mỗ thổi tắt lửa đi, ngồi xuống nói:

- Chúng ta đã vào sâu tới tầng hầm thứ ba này thì con tiện nhân kia có quỷ quái đến đâu chưa chắc đã tìm đến nơi được.

Mục nói xong thở phào một cái, mấy bữa nay tuy ngoài mặt mục vẫn trấn tĩnh như thường mà trong lòng rất nao núng. Một phần vì mục lo những tay cao thủ ở nước Tây Hạ đông như kiến, làm sao tránh cho được tai mắt bọn này; một phần lúc nào cũng phải vận khí, đầu óc căng thẳng đến bây giờ mới hơi yên lòng.

Hư Trúc thay bốn bề khí lạnh thấm vào người thì thở dài nói:

- Lạ thật! Lạ thật!

Đồng Mỗ hỏi:

- Có chi mà lạ?

Hư Trúc đáp:

- Trong hoàng cung nước Tây Hạ họ chứa làm gì những khối nước đá vô giá trị này?

Đồng Mỗ cười đáp:

- Những khối nước đá này về mùa đông thì chẳng đáng gì, nhưng đến mùa viên nhiệt thì quý báu vô ngần. Người thử nghĩ mà coi, những khi nóng bức mồ hôi đầm đìa, nếu có một vài tảng nước đá để bên mình sẽ sung sướng biết bao? Thế rồi trà sen, chè đậu hay nước bạc hà, bách hợp mà bỏ mấy hạt nước đá vào, mùi vị sẽ thơm ngon biết mấy.

Hư Trúc tỉnh ngộ nói:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Nhưng đem những tảng những đá lớn thế này vào trong kho tốn biết bao công trình. Làm thế chẳng hoá ra tốn kém lắm ư?

Đồng Mỗ bật cười đáp:

- Đức hoàng đế quyền hành rộng lớn, nhất hô bách ứng thì muốn làm gì mà chẳng được, có quản ngại chi đến hao phí nhân lực?

Hư Trúc gật đầu đáp:

- Làm hoàng đế kể ra cũng sướng thật, nhưng càng sướng lắm lại càng tổn âm đức. Trước nay tiên bối đã vào đây bao giờ chưa mà mỗi khi bọn ngự tiền thị vệ tuần tra đến khu vực nào thì tiên bối đều biết rõ?

Đồng Mỗ đáp:

- Ta đến kiếm con tiện nhân đó để rửa hận, dĩ nhiên đã tới hoàng cung này nhiều lần chứ không phải một. ^^ bọn thị vệ này còn cách xa ngoài mười trượng ta đã nghe rõ rồi, có chi là lạ?

Hư Trúc khen rằng:

- À! Té ra là thế! Tiên bối được trời cho một đôi thần nhĩ người thường không thể bì kịp.

Đồng Mỗ nói:

- Có phải trời cho thần nhĩ gì đâu? Đó là do sự luyện tập mà ra.

Hư Trúc nghe mục nói vậy chợt nghĩ đến công cuộc tu luyện của mục ở trong kho nước đá này chẳng có chim muông chi hết thì lấy đâu ra máu tươi cho mục uống? Chẳng hiểu mục làm thế nào để luyện được môn "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn"?

Hư Trúc lại nghĩ đến ngoài kia dù có nhiều lương thực, nhưng ở trong kho băng này không có cách nào đốt lửa nấu chín được, chẳng lẽ đành ăn gạo sống ư?

Đồng Mỗ thấy nhà sư hồi lâu không lên tiếng liền hỏi:

- Người nghĩ gì vậy?

Hư Trúc liền trình bày ý kiến của mình cho Đồng Mỗ nghe.

Đồng Mỗ cười nói:

- Người tưởng trong những bao tải kia là lương thực cả đó sao? Không phải đâu, toàn là bao cát cả ^^, người có thể ăn cát để sống được không?

Hư Trúc nói:

- Nếu vậy thì chúng ta phải ra ngoài tìm kiếm thức ăn ư?

Đồng Mỗ đáp:

- Trong nhà bếp thiếu gì gà vịt? Có điều máu gà, vịt, dê, lợn không được tốt bằng máu dê rừng và hươu nai như ở trên đỉnh núi tuyết mà thôi. Vậy chúng ta phải vào ngự hoa viên để bắt những con hạc, con công hay chim uyên ương, chim anh vũ. Máu để ta uống, thịt để người ăn, thế là được rồi.

Hư Trúc vội nói:

- Không được! Không được! Tiểu tăng khi nào dám sát sinh và ăn mặn!

Rồi y nghĩ bụng:

- Đồng Mỗ đã đến được nơi an toàn rồi, chắc chẳng cần phải có mình hộ vệ nữa.

Nghĩ vậy liền nói:

- Tiên bối! Người ta thường nói: "Đã không đồng đạo thì không cùng mưu tính với nhau được". Tiểu tăng là đệ tử nhà Phật không thể nhìn tiên bối sát sinh được. Vậy tiểu tăng xin cáo từ.

Đồng Mỗ hỏi:

- Người định đi đâu?

Hư Trúc đáp:

- Tiểu tăng về chùa Thiếu Lâm.

Đồng Mỗ cả giận nói:

- Người không đi được mà phải ở lại đây giúp ta. Khi nào ta luyện thân công xong, giết được con tiện nhân đó rồi, bấy giờ ta sẽ trả người về chùa Thiếu Lâm.

Hư Trúc nghe mục nói chờ luyện công xong để giết Lý Thu Thủy thì lại càng không muốn ở gần mục cho thêm tội nghiệt, liền đứng dậy nói:

- Tiên bối! Tiểu tăng muốn khuyên tiên bối nhưng tiên bối nhất định không chịu nghe. Hướng chỉ tiểu tăng kiến thức hẹp hòi, miệng lưỡi vụng về, chẳng biết tìm câu gì khuyên giải cho được, chỉ nghĩ rằng mối oan thù nên cởi ra chớ nên thắt chặt. Lúc nào buông tay được thì buông ngay.

Hư Trúc vừa nói vừa đi về phía những bậc đá.

Đồng Mỗ quát lên:

- Người đứng lại đã! Ta không bằng lòng cho người đi!

Hư Trúc nói:

- Tiểu tăng xin đi thôi...

Hư Trúc muốn nói thêm: "Mong rằng tiên bối luyện thân công xong xuôi một cách bình yên".

Nhưng y lại nghĩ nếu mục luyện thân công xong thì chẳng những một mình Lý Thu Thủy khó toàn tính mạng mà cả bọn Ô lão đại, ba mươi sáu động chúa, bảy mươi hai đảo chúa, cùng bọn Mộ Dung Phục, Bất Bình đạo nhân cũng khó lòng mà thoát khỏi tay mục.

Hư Trúc càng nghĩ càng lo, không nói gì nữa, chân bước lên bậc đá... Đột nhiên hai gối nhũn ra, ngã lăn xuống đó, không nhúc nhích được. Hư Trúc biết mình đã bị Đồng Mỗ điểm huyết.

Trong nhà hầm tối mù mịt, người mù không nhúc nhích, mù ^^^ giờ tay lên không mà điểm trúng huyết đạo. Hư Trúc biết rằng đứng trước những tay cao thủ như mù thì người ta an bài mình thế nào thì mình đành chịu như vậy, chứ không tài nào kháng cự được. Thế rồi lòng y bình tĩnh, miệng đọc kinh:

- Tu đạo cực khổ, phải nghĩ kiếp trước. Bỏ gốc theo ngọn, sinh lòng yêu ghét. Kiếp nay không lỗi, những tội kiếp trước, phải sao cho vậy, không nên oán trách. Gặp khổ chẳng lo buồn mới là người đạt đạo.

Đồng Mỗ hỏi xen vào:

- Người đọc kinh thổ tả gì thế?

Hư Trúc đáp:

- A di đà Phật! Đó là "Nhập đạo tứ hạnh kinh" của Đức Đạt Ma Tổ sư.

Đồng Mỗ nói:

- Đạt Ma là tổ sư phái Thiếu Lâm. Ta cứ tưởng y có tài ^^^ thiên triệt địa, té ra chỉ là một nhà sư thối tha, tư cách chẳng khác người đàn bà nông cạn.

Hư Trúc nói:

- A di đà Phật! Tiên bối chẳng nên nói càn mà mang thêm nhiều tội nghiệt vào thân.

Đồng Mỗ cả giận nói:

- Theo cái kinh phải gió của người vừa đọc đó thì kẻ tu đạo nếu gặp phải điều khốn khổ là do tội ở kiếp trước nên phải cam tâm chịu đựng không được oán trách. Thế thì bất luận ta đây có dày xéo người thế nào, người cũng cam tâm chịu đựng chứ chẳng oán trách phải không?

Hư Trúc đáp:

- Tiểu tăng Phật pháp hãy còn nông cạn bị ngoại mà xâm ^^^ nội mà cũng muốn bành trướng. Tiểu tăng chỉ lo không kháng cự nổi.

Đồng Mỗ nói:

- Hiện nay trong mình người đã mất sạch công phu Thiếu Lâm, chỉ còn một chút võ học của phái Tiêu Dao mà thôi. Thế là cái cũ mất đi, mới chưa đủ. Người hãy nghe lời ta, học cho hết những thân công của phái Tiêu Dao để trở thành một tay thiên hạ vô địch, há chẳng vinh quang ư?

Hư Trúc hai tay chấp đở trước ngực niệm kinh:

- Chúng sinh vô ngã. Khốn khổ hay sung sướng là tùy ở túc duyên. Ví bằng được hưởng vinh quang là nhờ nhân quả kiếp trước. Nhưng hết duyên rồi lại như không chẳng có chi đáng mừng! Vậy được hưởng hạnh phúc hay chịu khổ sở, ta phải tĩnh tâm mà tùy theo duyên kiếp.

Đồng Mỗ quát lên:

- Đừng nói bậy! Võ công ngươi còn thấp kém, đi cũng bị người ta khinh khi, tỷ như ngươi bị ta phong toả huyết đạo, hay ta muốn đánh muốn chửi ngươi là người không chống lại được. Nếu thân công ta chưa luyện xong, cứ nấp lánh trong này, để cho con tiện nhân Lý Thu Thủy ở ngoài làm mưa làm gió. Sư phụ ngươi bảo ngươi mang bức hoạ đồ đi về phía Tây cũng không ngoài mục đích đi tìm người để học võ công đặng hạ cho xong tên tiểu quỷ Đinh Xuân Thu. Trên cõi đời này, kẻ mạnh lấn áp, kẻ yếu chịu nhục. Ngươi muốn được yên vui thì ngoài cách luyện tập thân công để thành thiên hạ vô địch, không còn cách nào khác nữa.

Hư Trúc lại đọc kinh:

- Người trên cõi đời, ai cũng tham lam, cầu danh cầu lợi. Cửa Phật giác ngộ khác xa phàm tục, giữ yên cõi lòng, mặc thân biến chuyển. Tam giới đều chẳng có ai yên phận. Sách kinh dạy rằng: "Còn cầu cạnh thì còn khổ não, người không cầu cạnh mới yên vui". Tuy Hư Trúc chỉ đọc kinh chứ không niệm Phật, nhưng pho "Nhập đạo tứ hành kinh" nhà sư đã thuộc lòng, đọc trơn như cháo. Câu nào cũng bao hàm ý nghĩa bác khước lời nói của Đồng Mỗ.

Đồng Mỗ vốn tính ngang ngạnh hiếu thắng. Mấy chục năm trời hễ mụ đã mở miệng câu nào là ai cũng phải nghe, không một người nào dám cãi lại. Trong ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo thiếu chi kỳ nhân dị sĩ cũng những tay ngang ngược kiêu ngạo, mà người nào cũng coi mụ như một vị thiên thân. Bữa nay mụ bị một vị tiểu hoà thượng dùng lời kinh biện bác, khiến mụ cứng họng không biết nói sao. Mụ tức quá dơ tay phải lên nhằm đánh vào đỉnh đầu Hư Trúc.

Nhưng tay mụ chưa đập xuống tới huyết "Bách Hội", đột nhiên mụ nghĩ thâm: - Nếu phải đập chết tên tiểu hoà thượng này, tất y cho ta là ^^ lý. Ta phải làm cho y biết là y trái mới được.

Mụ liền thu tay về ngồi yên lặng rồi chăm chú điều dưỡng công lực.

Một lúc sau, mụ bước lên một bậc đá đẩy cửa đi ra, bẻ một cành cây làm gậy chống rồi đi thẳng vào ngục viên. Hiện này công lực Đồng Mỗ đã tiến bộ lắm rồi. Tuy mụ cụt một chân mà thân pháp vẫn ^^ như chiếc lá. Bốn ngục tiền thị vệ chẳng một ai hay biết.

Đồng Mỗ vào ngục viên bắt hai con hạc trắng và hai con công quay về kho chứa nước đá.

Hư Trúc nghe rõ mụ ra đi, rồi lúc quay về lại có tiếng chim kêu xào xạc nữa. Hư Trúc niệm mấy tiếng A di đà Phật. Y không biết làm thế nào đành bỏ mặc kệ mụ.

Hôm sau trong kho nước đá tối om ngày cũng như đêm, nhưng Đồng Mỗ thấy chân khí nhộn nhạo, biết là giờ luyện công đã tới, lại cắn cổ con hạc trắng để hút máu.

Mụ luyện xong môn "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn" toan cắn cổ nốt con hạc kia.

Hư Trúc nghe tiếng hạc kêu, liền cất lời khuyên giải:

- Còn con này tiền bối để mai mà dùng, hà tất phải giết chết một sinh mạng?

Đồng Mã cười đáp:

- Ta có lòng tốt muốn giết cho người ăn.

Hư Trúc cả kinh nói:

- Không không! Chẳng khi nào tiểu tăng lại ăn thịt.

Đồng Mã giơ tay trái ra nắm lấy cầm y. Hư Trúc không kháng cự được đành phải há miệng ra.

Đồng Mã dốc ngược con hạc trắng lên cho tiết hạc chảy hết vào miệng y. Hư Trúc thấy một dòng máu nóng tuôn vào cổ mình, cố gắng phong toả cổ họng, nhưng đã bị điểm huyết không làm sao được. Nhà sư vừa căm tức vừa bồn chồn. Hai dòng lệ nóng hổi trào ra khoé mắt.

Đồng Mã dốc hết tiết hạc vào miệng Hư Trúc rồi, liền để tay lên huyết "Linh Đài" sau lưng nhà sư để giúp y vận chuyển chân khí. Mụ lại điểm hai huyết "Quan Nguyên" và "Thiên Đột" để nhà sư không còn cách nào nữa ra được nữa.

Mụ cười hì hì nói:

- Tiểu hoà thượng! Giới luật của nhà Phật không được ăn mặn, thế là người phá giới rồi phải không? Nhất giới đã phá rồi thì phá luôn nhị giới nữa cũng chẳng hề chi. Hừ! Trên đời ai đã chống đối ta thì ta chống đối lại cho đến cùng. Ta quyết làm cho nhà ngươi không thành hoà thượng được.

Hư Trúc vừa căm tức vừa đau khổ không nói lên lời.

Đồng Mã lại nói móc:

- Kinh Phật đã nói: "Còn cầu cạnh là còn khổ não, người không cầu cạnh mới yên vui". Người một lòng cố giữ Phật pháp thế là có cầu cạnh rồi đó. Cầu không được trong lòng đau khổ. Chỉ nên yên tâm mà chứa đựng, mặc cho tình thế biến chuyển. Phật giới theo được thì theo, không theo được thì thôi. Thế mới là vô cầu. Ha! Ha!